RAWART
GALLERY

שחר סיון – "*רפסודה*"
אוצרת: נוגה דוידסון

שחר סיון עובד כמו קצב (butcher) מופרע. מפלח בחומר באגרסיביות, חושף את מצבו הגולמי, מנתח את מבנהו ומפרקו לכדי שלד בסיסי. עבודותיו נראות כמו גיבוב של צלקות גסות, עדויות לכוחניות ואפילו לאלימות בחומר.

דמויותיו נטולות ספציפיקציה, תווי הפנים וצורות הגוף כלליות ובלתי פרסונאליות. במישור הטכני ניתן להסיק מסקירת עבודותיו במדיומים השונים כי בחירה זו נולדת מתוך מחקר רישומי. על כן הטכניקות השונות שהוא מתנסה בהן, הן פיתוחים למלאכת בניית דמות בקו. אולם עם המעבר לחיתוך בעץ, הקווים הסטרוקטוראליים של הצורה כמו נטענים בעוצמה רגשית רבה יותר, מעצם דרישת החומר להפעלת כוח פיסי גדול ואינטנסיבי יותר.
ניתן לטעון כי בשילוב של האנשה מופשטת ושל סגנון קו אקספרסיבי, הדמות הופכת לזניחה, שהיא כביכול רק תירוץ לביטוי הטמפרמנט של האמן. שהעבודה שלו מתפרשת כעקבות להתפרצות רגשית נוסח ג'קסון פולוק ואמנות "פעולה". אין ספק שמזגו של סיון הוא שחקן ראשי בעבודותיו, אולם הנקודה בה הוא נפרד מפולוק, היא הפריזמה האנושית דרכה הוא תופס את העולם. שכן פריזמה זו מאמינה בהיררכיה המבנית של היצירה, בשלד ההגיוני שלה ובעוגן פיגורטיבי דרכו מזדהה הצופה עם האובייקט האמנותי.

דרך אותה פריזמה אנושית, מעניין לבחון את הסתירה שעל אף שהדמויות הן נטולות ספציפיקציה פיגורטיבית, סיון נותן להם שמות. חלקם של אנשים מחייו האישיים- הוריו, בת זוגתו, חבריו, שכניו ותלמידיו; וחלקם של ארכיטיפים אנושיים או איקונות כגון "ישו", "מדונה", "המוות", "הפאם פאטאל" ועוד.
אלו מתמזגות באלו לתוך היררכיה משותפת של מעין "משפחת (ה)אדם" והופכות את דמויות הקרובים של האמן למן ארכיטיפים על הורות, זוגיות, חברות וכיוצ'. הצורה המרומזת של גופם ומתארי פניהם, הופכת אותן ל"ייצוג- על" של עצמם, ל"כל אדם".

בפגישה שערכנו לאחרונה לקראת ההכנות לתערוכה, ישבנו שחר ואני בבית קפה לא רחוק מהים. לקראת השקיעה השמש מאד סנוורה ושחר, שישב מולה, ביקש ממני באיזשהו שלב להחליף איתו במקומות. ברגע הראשון חשבתי שהוא מבקש בגלל שהגעתי עם משקפי שמש והוא לא. אך כשהתיישבתי במקומו, אמר לי "תסתכלי על האנשים האלה שיושבים לידנו, תראי כמה הם יפים". בקושי יכולתי לראות אותם, פרט לצלליות אדם שחורות וגדולות. הוא חייך "זה מה שאני מנסה לעשות".

בשל המימד התיאטרלי העלול להתקיים במיצב פיסול פיגורטיבי, בחרנו לייצר בתערוכה מעברים בין צורות הצבה שונות. לפיכך מרכיבי המיצב המרכזי חשופים ומוחצנים- ממעמדי הפסלים, לרצפת הברזל הנקטעת מצד אחד ומצד שני גולשת לקיר האחורי. לעומתו איזורים מסוימים בחלל מוצבים בסגנון "גלריסטי" מאופק, מנוגדים לחוויית המיצב בניכור שהם מייצרים וכך מעניקים ריחוק אסתטי. מאידך אופן הצבת המיניאטורות מאזכר מוזיאונים לארכיאולוגיה או לחלופין חנויות לסובנירים דתיים, ומכאן מייצר הערה על אנימיזם[1] דתי ואמנותי גם יחד.

[1] תפיסת עצם דומם כיצור חי בעל נפש